

Capitolul 1

Dificultăți de comunicare și de auz

În toată lumea există mulți copii care sunt surzi sau aud foarte puțin. Este posibil ca părinții să nu afle niciodată cauza surdității copilului lor. Surditatea poate fi rezultatul unei infecții la nivelul urechii, o boală precum meningita, o rănire, sau poate fi moștenită. Pentru mai multe informații referitoare la cauzele surdității, Consultați Capitolul 15.

Ca toți ceilalți copiii, copiii care sunt surzi sau nu pot auzi, au nevoie de dragoste, atenție, prietenie, un simț al apartenenței și de educație. Deoarece nu pot auzi, acești copii nu pot învăța o limbă fără ajutor, și fără limbă, ei nu pot să comunice cu ceilalți, să se exprime sau să învețe la fel de ușor ca și ceilalți copii.

Dar cu ajutor din timp, copiii care sunt surzi pot învăța o limbă ca orice alt copil. Deci cele mai importante resurse pentru copiii surzi sunt părinții, membrii familiei, și prietenii care îi ajută să învețe să comunice.

Cu ajutor, familiile cu copii cu diferite dizabilități de auz pot crea cămine și comunități undecopiii lor sunt acceptați și punctele lor tari recunoscute – unde își pot face prieteni, pot învăța și pot duce vieți fericite.

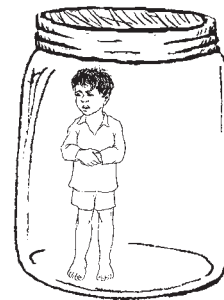
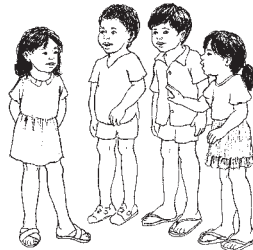
De ce este importantă comunicarea

Un copil învață limba foarte repede în primii ani de viață. Este important ca problema de auz a unui copil să fie detectată din timp pentru ca el să primească ajutor eficient. În caz contrar, cei mai buni ani pentru învățarea abilităților de comunicare sunt pierduți (de la naștere la 7 ani). Cu cât un copil începe mai devreme să învețe limba și să comunice, cu atât poate învăța mai mult.

Comunicarea are loc atunci când **înțelegem** ce ni se spune și **răspundem**, când ne **exprimăm** gândurile, nevoile și sentimentele astfel încât acestea să fie înțelese.

SINGURĂTATEA UNUI COPIL SURD

Pentru un copil, a fi surd e ca și cum ar trăi cu un perete de sticlă în jurul său. Un copil care este surd poate vedea oamenii vorbind dar nu poate înțelege ce spun. Oamenii pot interacționa unii cu alții pentru că au învățat o limbă cu ajutorul căreia să comunice. Dar un copil surd nu poate învăța o limbă pe care nu o aude.

Aceasta înseamnă că mulți copii surzi cresc fără a putea să învețe sau să utilizeze limba pentru a interacționa cu ceilalți din jurul lor.

Oamenii simt nevoia puternică de a comunica cu ceilalți și de a forma relații. Când un copil nu posedă abilitățile de comunicare necesare pentru a relaționa cu alți oameni, și când alți oameni nu știu cum să relaționeze cu el, el poate fi lăsat singur, de cele mai multe ori chiar de către cei mai apropiați. După o vreme, el devine izolat.

Vecinilor mei nu le place să aibă grijă de Akhila când trebuie să merg la piață. Spun că ea nu înțelege nimic

Uneori, alți copii aleargă după Habib și îi spun cuvinte urâte. Aș vrea să-l pot proteja de atâta răutate

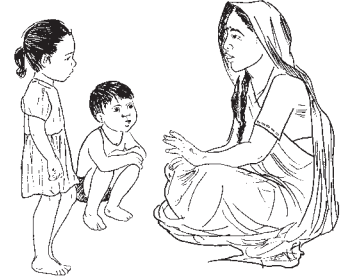

COMUNICAREA PENTRU ÎNVĂȚARE ȘI GÂNDIRE

Copiii folosesc comunicarea pentru a învăța despre lume, pentru a relaționa cu ceilalți, pentru a se exprima, pentru a gândi și a-și dezvolta propriile idei. Fără o anumită formă de comunicare, un copil surd nu-și poate dezvolta pe deplin mintea sau abilitățile.

Cu cât un copil poate învăța limba, cu atât mai mult el poate înțelege lumea din jur, poate să gândească și să-și facă planuri, să dezvolte legături strânse cu cei din jur.

Pentru mai multe informații despre limbaj și dezvoltarea copilului, consultați Capitolul 2.

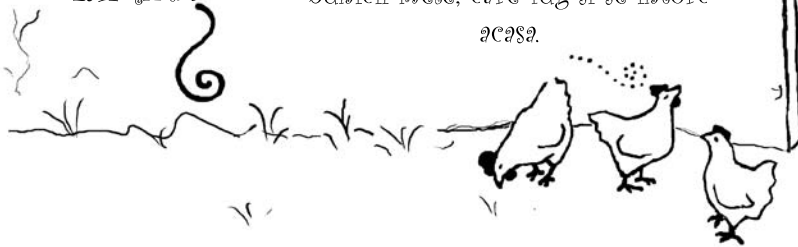
Bună, mă numesc Carmen și îmi folosesc mâinile pentru a comunica deoarece sunt surdă. Am mers la o școală pentru copii surzi în Nicaragua. Acolo am creat primul limbaj mimico-gestual din

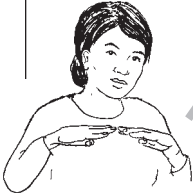
E ca și cum aș avea culori să pictez întreaga lume în timp ce până acum aveam doar gri.

Este atât de bine ca ÎN SFARȘI să mă pot EXPRESSA

LE POT SPUNE PRIETENILOR MEI despre planurile și familia mea și chiar despre GÂNILE bunicii mele, care fug și se întorc acasă.

Vă voi spune povestea mea, dar mai întâi vreau să vă spun poveștile altor copii care nu aud. Nu toți copiii merg la o școală ca a mea. Anita este surdă ca și mine, dar nu a putut să învețe să comunice. Iată povestea Anitei.

Povestea Anitei

Anita s-a născut aproape complet surdă dar părinții ei nu și-au dat seama de acest lucru până când ea nu a împlinit 4 ani. Când era bebeluș, ei au văzut doar că era sănătoasă și energică. Până când sora ei mai mică, Lora, nu s-a născut, ei nu și-au făcut griji că Anita nu învața să vorbească. Credeau că se dezvoltă mai încet.

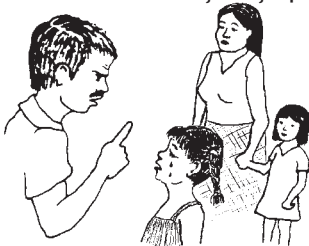
„Ești sigură că aude?” a întrebat o vecină într-o zi. „O, da”, a spus Eva, mama Anitei. Eva a strigat-o pe Anita pe nume și fetița a întors capul.

Dar când avea 3 ani, Anita putea să spună doar câteva cuvinte. Sora ei în vârstă de 2 ani, Lora, spunea cuvinte noi în fiecare zi. Lora zâmbea și râdea mai mult decât Anita atunci când Eva le cânta sau le vorbea. Așa că Eva îi cânta și îi vorbea mai mult Lorei decât Anitei. Lora cerea lucruri, cânta, și se juca fericită cu ceilalți copii. Anita se juca singură, de vreme ce jocul cu ceilalți copii se termina deseori cu certuri și plânsete.

Odată, în piața orașului, Lora a cerut o fundă de păr și Eva i-a cumpărat una. Un moment mai târziu, Anita a pus mâna în liniște pe o fundă de păr și a pus-o în păr. Jenată și supărată, Eva i-a luat-o. Anita s-a trântit de pământ și a început să se lovească și să țipe.

Când tatăl Anitei a auzit ce s-a întâmplat la piață, a privit-o pe fetiță furios și i-a spus, „Când ai să înveți să ceri lucrurile? Ai 4 ani și nici măcar nu încerci să vorbești! Ești proastă sau doar leneșă?”.

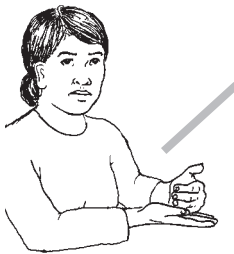
Anita s-a uitat la tatăl ei și nu înțelegea ce-i spune. Dar și-a dat seama din privirea lui că este furios. Lacrimi îi curgeau pe obraji. Tatăl s-a înmuat și a luat-o în brațe.

În timp ce familia stătea în acea seară de vorbă, Eva și-a adus aminte ce i-a spus vecina despre auzul Anitei. S-a hotărât să încerce tot felul de zgomote pe la spatele Anitei, să vadă dacă aude. Când au văzut cu toții că Anita nu răspunde la aproape nici un zgomot, și-au dat seama că este surdă. A fost o zi foarte tristă pentru toți. Toată familia s-a îngrijorat că Anita nu se va putea dezvolta ca ceilalți copii.

Cum să explic lucrurile cuiva care nu poate să vorbească sau nu aude? Vreau să aibă o viață normală, ca sora ei. Ce viitor poate avea o fată surdă?

Părinții Anitei au făcut tot ce-au putut ca să o ajute. Erau foarte ocupați și cu ceilalți copii și cu pământul, așa că le era greu să-i acorde Anitei grija de care avea nevoie. Au sperat că, într-o zi, Anita va avea o viață fericită, dar nu știau cum să o ajute.

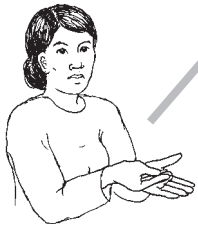

Anita nu este proastă. Pentru că nimeni nu a învățat-o limba, și nu a învățat cum să comunice cu ea, Anita și cei din jurul ei de multe ori s-au înțeles greșit sau s-au dezamăgit unii pe alții.

Anita și alți copii surzi se pot comporta urât deoarece ei

nu înțeleg ce ar trebui să facă. Pentru că Anita nu poate înțelege cuvintele foarte bine, este mult mai dificil pentru ea să învețe limba familiei. Astfel, ea are probleme în a înțelege ce îi spun ceilalți, și în a le spune ce vrea ea.

Nu este de mirare că acești copii surzi se simt singuri sau uitați, dezvoltă probleme de comportament, sau învață mai greu să relaționeze cu ceilalți. Anita are nevoie de ajutor să-și dezvolte limba pentru a înțelege ce se întâmplă în jurul ei.

Aceasta este povestea lui Omar. Omar nu s-a născut surd. El și-a pierdut auzul după ce a învățat să vorbească.

Povestea lui Omar

Omar s-a născut cu auz normal și era un băiat foarte vorbăreț. Timp de câțiva ani el a avut mai multe infecții

la nivelul urechii. Familia nu și-a permis să cumpere medicamente să-l trateze. Cu fiecare infecție, el mai pierdea puțin din auz. Când avea 4 ani deja nu mai putea să-și înțeleagă părinții când aceștia vorbeau cu el, ci doar se uita la ei mirat, și vorbea din ce în ce mai puțin

Bunicul lui Omar, care își pierduse auzul Cred că Omar mai la bătrânețe, a sugerat câteva lucruri care poate auzi l-ar fi putut ajuta. El spunea că de obicei sunete înțelegea ce spune lumea, folosindu-și auzul pe care îl mai avea, și urmărind buzele vorbitorului. Dar, a mai spus bunicul lui Omar, era uneori dificil să înțelegi pentru că multe cuvinte sunt asemănătoare pe buze. S-a întrebat dacă un aparat auditiv nu l-ar putea ajuta pe Omar.

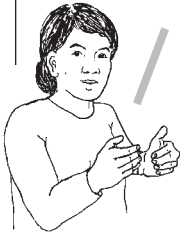
Tatăl lui Omar l-a dus la o clinică în oraș. Cei de acolo i-au testat auzul și au crezut că un aparat auditiv îl va ajuta. Așa că tatăl lui Omar a împrumutat bani de la vărul său și Omar a avut astfel un aparat auditiv. Familia a repetat cu Omar să-l ajute să înțeleagă cuvintele și să le pronunțe corect. Pentru că este încă mic, aparatul auditiv al lui Omar va avea nevoie de părți noi deoarece el va crește – și urechile lui de asemenea.

Unii copii, precum Omar, care aud puțin, pot vorbi și citi de pe buze. Un aparat auditiv îl poate ajuta pe Omar pentru că el aude. Îl mai ajută faptul că înțelegea limba înainte de a deveni surd.

Părinții lui Omar vor trebui să se lupte să găsească bani pentru baterii și piese noi ale protezei pe măsură ce crește. Dacă vor putea face acest lucru, Omar se va descurca bine.

Iată povestea Juliei. Când părinții ei și-au dat seama că este surdă, ei au făcut semne pe care să le folosească.

Povestea Juliei

Irene și Pedro și-au dat seama că fetița lor este surdă când ceilalți copii de vârsta ei vorbeau și ea nu învățase încă să vorbească.

Irene era hotărâtă ca Julia să aibă toate șansele să învețe și să reușească în viață. În ciuda dubiilor, temerilor, întrebărilor, Irene gândea, "pentru simplul fapt că nu aude, asta nu înseamnă că nu știe să facă anumite lucruri".

Irene și-a adus aminte când a întâlnit o femeie străină care vorbea o limbă diferită. Când nu puteau să vorbească, foloseau gesturi și arătau ce voiau să spună. Deși lua mai mult timp și deseori înțelegeau greșit, se simțeau bine. Așa că pentru a comunica cu Julia, familia a inventat semne și gesturi și le foloseau împreună. Chiar și vecinii au început să învețe cum să folosească semnele Juliei învățate acasă.

*Uite cât de repede!
Și le învață și Miguel!*

Mai apoi Irene a întrebat o profesoară de la școala din sat când putea începe și Julia. Profesoara i-a răspuns că nu avea nici o metodă de învățare pentru copiii surzi. I-a spus Irenei despre o școală care putea să o ajute pe Julia, dar era la o distanță de 2 ore de mers pe jos. Pedro și Irene s-au întrebat câți ani ar trebui să aibă Julia ca să poată merge singură în fiecare zi.

Dorința umană de a comunica este foarte puternică. Când părinții învață cum să comunice prin gesturi și semne învățate acasă, fetițe precum Julia pot deveni copii deștepți și fericiți.

Dar fiecare copil are dreptul la educație! Cum poate Julia să continue să învețe? Doar datorită faptului că lucrurile s-au schimbat în țara mea, am putut să merg la școală.

Înainte să vă spun povestea mea, trebuie să aflați despre Nicaragua, țara din America Centrală unde locuiesc eu, și despre cum era când am crescut eu.

Educația pentru copiii cu dizabilități în Nicaragua

Timp de mulți ani Nicaragua a fost condusă de către familia Somoza. Ei controlau în mare parte bogățiile țării și ofereau oamenilor puține servicii.

Familia Somoza nu considera educația importantă. Ei credeau că oamenii care își petreceau aproape toată viața pe câmp, nu aveau nevoie să se ducă la școală. Însuși Somoza a spus: „Nu vreau oameni educați, vreau vite!”

În consecință, majoritatea oamenilor din Nicaragua nu știau să scrie și să citească. Mulți copii – cei săraci, cei cu dizabilități, și mai ales cei surzi – nu puteau merge la școală.

Oamenilor puternici li se pare foarte ușor să-i trateze pe cei diferiți de ei ca și cum ar avea mai puține drepturi sau ar fi mai puțin umani. Acest lucru li se întâmplă oamenilor săraci, celor care vorbesc o altă limbă, femeilor, celor care practică o altă religie și în special oamenilor cu dizabilități!

Apoi, în 1979 poporul Nicaraguan a răsturnat dictatura lui Somoza și a adus un guvern nou. Noul guvern a susținut dreptul fiecăruia la educație și a făcut educația accesibilă tuturor copiilor, inclusiv celor surzi. Pentru prima dată în Nicaragua, s-a deschis o școală pentru copiii surzi.

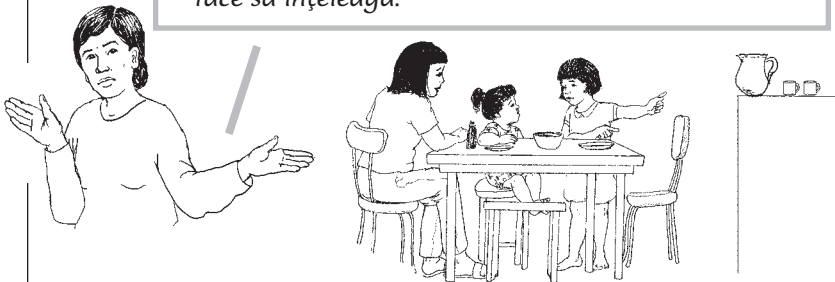

Când toată lumea se dedică educației, copiii surzi pot avea șansa să învețe, să meargă la școală, să-și dezvolte abilitățile ca toți ceilalți!

Povestea lui Carmen

La câteva luni după ce m-am născut, o boală s-a răspândit repede între copiii din satul meu. M-am îmbolnăvit și eu cu febră foarte mare. Părinții mei au fost foarte mulțumiți când mi-am mai revenit, dar boala mă lăsase surdă. Pe măsură ce am crescut, eram frustrați pentru că era tot mai greu pentru noi toți să comunicăm chiar și cele mai simple idei și nevoi. Familia mea nu știa cum să comunice cu mine sau cum să mă învețe.

Dacă voiam ceva, trebuia să le arăt obiectul respectiv. Dacă nu era acolo obiectul, nu-i puteam face să înțeleagă.

După revoluția din Nicaragua, s-a deschis o școală pentru copii surzi, și părinții mei m-au dus acolo. Și-au dat seama că școala mă putea ajuta așa cum ei n-ar fi făcut-o. Profesorii au încercat să ne învețe să citim de pe buze și să vorbim. Deși mulți dintre noi nu au putut învăța să citească de pe buze și să vorbească, simplul fapt că eram împreună ne deschidea o nouă lume.

Niciodată nu am cunoscut un alt copil surd. Și nici colegii de clasă nu întâlniseră un copil surd până atunci. Când i-am văzut folosind semne, am început să le folosesc și eu. Începeam, pentru prima dată, să învăț.

Mulți dintre noi am început școala fiind mari. Comunicam folosind semne învățate acasă, pe care le folosisem cu familiile noastre, și care erau complet diferite. Dar ne-am învățat unul pe altul aceste semne și am inventat alte semne împreună. Era ușor să folosim semne ca să comunicăm. Pe măsură ce foloseam mai multe semne, totul se transforma într-o limbă adevărată. În scurt timp, am putut să ne transmitem multe lucruri unul altuia; despre familiile și prietenii noștri, despre planuri și visuri, și lucruri care ni s-au întâmplat.

LIMBA FACILITEAZĂ ÎNVĂȚAREA ȘI INTEGRAREA ÎN COMUNITATE

Carmen și ceilalți tineri surzi din Nicaragua au demonstrat lumii că limbajul mimico-gestual este o limbaj natural și complet care se dezvoltă într-o comunitate. La fel ca orice altă limbă, pentru a folosi limbajul mimico-gestual ai nevoie de un grup cu care să îl folosești.

Carmen și ceilalți copii au dezvoltat limbajul mimico-gestual nicaraguan și astfel ei și-au dezvoltat abilitățile de a descrie lucruri, de a rezolva probleme, și de a-și face sentimentele, nevoile și ideile cunoscute. Limbajul mimico-gestual nu doar le-a oferit copiilor modul de a comunica, ci i-a și ajutat să-și dezvolte capacitatea de a gândi.

Limbajul mimico-gestual îmi permite să vorbesc cu ceilalți, să învăț despre lume, să spun ce gândesc. Nu mă mai simt singur, frustrat sau confuz. Limbajul mimico-gestual - limba mea - îmi permite să fac parte din

Acceptarea diferențelor unește oamenii

Oamenii surzi sunt diferiți prin modul de a înțelege și a utiliza Limba, pentru a comunica și a se exprima. Decât să ne prefacem că nu există diferențe, este mai înțelept să le acceptăm și să le folosim pentru a uni oamenii. Mulți oameni auzitori spun că cei surzi i-au ajutat să devină mai „calzi” și mai expresivi în relaționarea cu ceilalți.

Nu pleca! Nu îmi este rușine! Sunt mândră că sunt surdă.

Unul dintre motivele pentru care copiii nicaraguani au dezvoltat o limbă atât de completă a fost faptul că sunt foarte mulți copii care o folosesc. Au putut să facă acest lucru pentru că oamenii din Nicaragua au hotărât să ofere mai mult din resursele lor educației. Ei au început o reformă a învățământului care a format un sistem școlar puternic pentru toți copiii – inclusiv pentru copiii surzi sau care nu aud bine.

Împreună pentru drepturile surzilor

Datorită luptei poporului nicaraguan pentru a face educația accesibilă tuturor, sute de tineri surzi au fost adunați în școli pentru prima dată. Într-o singură generație, copiii au început să producă o formă nouă și diferită de comunicare – care s-a transformat în Limbajul Mimico-gestual Nicaraguan.

Pe la mijlocul anilor '80 acești tineri adulți surzi au început să se întâlnească și să militeze pentru promovarea drepturilor ca oameni surzi. Au format Asociația Națională a Surzilor din Nicaragua (ANSNIC). Membrii ANSNIC au ajutat la dezvoltarea și promovarea Limbajului Mimico-gestual Nicaraguan, publicând un dicționar și o carte pentru copii. Ei au lucrat împreună cu Ministerul Educației pentru a include limbajul în școlile de surzi și pentru a îmbunătăți programele pentru educația surzilor.

Astăzi, ANSNIC este o grupare puternică în Nicaragua care militează pentru drepturile oamenilor surzi și reprezintă și centru social pentru membrii săi.

Toți copiii pot învăța să comunice

Copiii care au diferite dizabilități de auz pot comunica prin gesturi, semne învățate acasă, un limbaj mimico-gestual complet, și prin citire de pe buze și vorbire. Unii copii care pot auzi puțin, vor putea vorbi și citi de pe buze. Alți copii comunică cel mai bine făcând semne cu mâinile. Cei mai mici pot învăța limbajul mimico-gestual ușor și natural – așa cum copiii mici care aud învață limba vorbită.

Pentru a se simți bine și pentru a avea un sentiment de apartenență, este important pentru copiii surzi să se întâlnească cu alți copii surzi dar și cu adulți surzi.

Poate exista o persoană surdă în comunitate care îi poate învăța pe copiii surzi limbajul mimico-gestual.

Unele familii pot să-și trimită copiii la școli speciale pentru copii surzi. Alte familii își învață copiii acasă. Unii copii pot fi ajutați cu o proteză auditivă de la o clinică și pot învăța să citească de pe buze.

Oricare ar fi tipul de comunicare pe care îl folosiți, această carte va încerca să vă ajute să comunicați cu copilul dumneavoastră.

Fiecare familie are propria poveste despre dificultățile întâlnite și ceea ce-au făcut să-și ajute copilul. Spunerea acestor povești poate ajuta familiile să găsească modalități de a-și ajuta copiii să învețe și să se simtă în siguranță.

